

højere Indtægter paa begge disse Maader. Der er mange, der have været mod Formueskatten ogsaa principielt, og det er muligt, at netop som en Hovedvej til at undgaa en Formuebeskatning — som er en Byrde for mange Mennesker, og som giver saa lidt ind, som de Herrer ville se — var det rigtigt at komme ind paa en progressiv Skala, fordi man netop derved ramte de store Indtægter paa en passende Maade. Derfor kan jeg ikke tro andet end, at det ved en fortsat Forhandling paa det Grundlag, som Landstinget hidtil har staaet paa, vil lykkes at finde en Maade, hvorpaa man kan føre disse besværlige Sager igennem.

Medens jeg altsaa paa dette Trin ikke kan andet end tilraade det høje Ting at blive ved, hvad det hidtil har hævdet, synes jeg den høje Regerings Forslag rummer det gode, at det skrider til at stryge Land- og Ligningsskatten. Og hvis jeg faar Ordet ved den saakaldte Overførelseslovs Behandling, skal jeg føre denne Tanke videre. Det er et Spørgsmaal, om det for denne Skattereforms Vedkommende ikke var rigtigst at gøre noget lignende ved den Del af Gammelskatten, som i Virkeligheden hæves, altsaa følge det samme Mønster som ved den preussiske Skattereform, der jo har været Forbillede for vor Skattereform, nemlig at ophæve Grundskatten til Staten og lade Kommunerne være dem, der fik disse Skatteobjekter til Brug. Jeg skal, hvis jeg, som sagt, faar Ordet ved Overførelsesloven tillade mig at gøre mig til Talsmand for denne Tanke, uagtet den kan angribes fra forskellige Sider. — Og ligesom jeg synes, at Regeringens Forslag paa dette Trin har gjort et Skridt fremad, er der ogsaa et andet Punkt, hvor jeg synes, det har ramt det rette, nemlig ved ikke at fordre saa høje Skatter som Kommissionens Forslag, der fordrer mere end det, man hidtil har tænkt sig at kunne gaa til fra Landstingets Side. Regeringens Forslag fører til en Formue- og Indkomstskat paa 4,390,000 Kr., medens Kommissionen ved sin Dobbeltbeskatning paa Indkomst og Formue kommer til 8,280,000 Kr. Jeg tror, at man, naar man gaar til en ny Skat, der som denne skal paahvile Personer, som hidtil have været skattefri lige over for Staten, ikke bør gaa for højt. — Jeg skal paa dette Punkt indskyde, at det synes mig, at det ikke her er Stedet at tale om, hvem der bebyrdes mest, Land eller By. Jeg kan forstaa, at naar Talen er om Kommuner, kan der blive Spørgsmaal om, hvem der faar mest

Udbytte af det, der her ligger for, men for Befolkningens Vedkommende kan jeg ikke forstaa det. Jeg henholder mig til, hvad der blev sagt her i Gaar, at det ikke drejer sig her om By og Land, men om, hvor der findes de mest besiddende Mennesker; de maa betale. Man kan ikke sige, at fordi de findes i Kjøbenhavn, vil denne By blive mest bebyrdet. Der er saa mange ubemidlede Mennesker i Kjøbenhavn, der slippe billigt fra Skatten. Derimod synes jeg, som sagt, at det er urigtigt at gaa saa højt op som Kommissionens Forslag her, hvor der er Tale om at ramme en hel Del hidtil ikke beskattede Medborgere. Vi maa langt hellere blive staaende ved et saadant Maal af Skatteindtægt som det, vi hidtil have tænkt os.

Det er disse Bemærkninger, som jeg har følt Trang til at fremsætte som hidtilværende Ordfører i denne Sag. Mit Hvert i saa Henseende er jo til Ende; men jeg vilde meget nødigt have, at det Arbejde, jeg der har været med til, skulde blive skrinlagt for lange Tider ved, at man indtog et fejlagtigt Standpunkt i denne Sags Behandling.

Finansministeren (Scharling): I Henhold til, hvad der er fremkommet under disse Dages Forhandling, ønsker jeg at begynde med at betone, at Hovedsagen i det foreliggende Regeringsforslag er Forslaget om at ophæve Land- og Ligningsskatten og at nedsætte og omregulere Bygningsafgiften. Det er deri, at det væsentligst adskiller sig fra Kommissionens Forslag. Vort Forslag sigter paa at faa en Reform af de direkte Statsskatter. Kommissionens Forslag lader de direkte Skatter bestaa, ganske som de ere, og det hævdes udtrykkeligt, at de vedblive at være Statsskatter som hidtil og indbetales som hidtil, heri sker der ingen Forandring. Der har jo gennem Aaringer lydt Krav paa en saadan Reform, og man har med Føje peget paa de Mangler, der klæbe ved Hartkornbeskatningen og ved Hartkornets Ansættelse som Maalestok for Skatten. De Ulemper, der knytte sig hertil, ere voksede i Tidens Løb, efterhaanden som man fjernede sig mere og mere fra den Matrikulering, der fandt Sted for over et halvt Aarhundrede siden, og i hvilken man slet ikke tog Hensyn til det væsentlige Moment, Ejendommens Beliggenhed, og den Forskel i Værdi, som Beliggenheden bevirker. Jeg havde derfor troet, at det vilde møde Paaskønnelse, naar Regeringen imødekam disse Krav, der fra